

Gazeteci Nerede? Gazetecilik Nereye Gidiyor?

İçeriği Yazan: [Erhan SALMAN](#) [1] Zaman: Per, 07/03/2013 - 17:15

Yazar Bloğuna Ekle: Yazarlar Bloğunda Görünmesin



Yıllardır ülke birliğine ve bütünlüğüne tehdit olarak varlığını sürdüren ve bu uğurda onlarca insanın ölümüne neden olan PKK terör örgütünün tasfiye sürecine yönelik yeni gelişmeler...

Ülkemizde keskin ve aşağılayıcı üslûp takınmanın da tavan yapmasına neden oldu.

Son tahlilde...

PKK terör örgütünün tasfiyesi, silah bırakması, ülke sınırlarımızdan çıkarılması ve yöneticilerinin Avrupa ülkelerine iltica etmelerine yönelik İmralı'da yürütülen yüksek düzeyli görüşmeler, toplumumuzdan ziyade, entel-dantel kamuoyunda büyük bir iştihakla takip edilmekte ve desteklenmekte.

Fakat, bu süreçte insanlar garip bir şekilde, **“Ulusalıcı”** olmakla veya **“Yürütülen Barış Görüşmelerini/Sürecini”** baltalamakla ve barışa engel olmakla “itham” edilmekte.

Milliyet gazetesi, kamuoyundan saklanarak yürütülmekte olan PKK terörünün tasfiyesi sürecine yönelik İmralı-heyet görüşmelerini deşifre edince, ülkemizde bir tartışma daha yeniden “ateşlendi” veya “fitillendi”.

Gazetecilik...

Özellikle, başbakan Recep Tayyip Erdoğan, milliyet gazetesinin bu metni yayınlamaya yönelik tavrını eleştirdi. Hem de çok sert bir biçimde eleştirdi.

Sanırım, bunun bir gazetecilik faaliyeti olamayacağına inandığından ötürü, bahsettiğim şekilde milliyet gazetesinin toplumu aydınlatma ve **“bilinçlendirme”** faaliyetini, gerçekleştirilen sürece yönelik bir darbe olarak algıladı...

Aslında, başbakanın bu tavrı ve tutumu da yeni değil.

Veya, başbakanın, medyaya yönelik tavır ve tutumlarında yeni bir şey de yok...

Milliyet gazetesinin yayınladığı görüşme metinlerinden sonra, başbakan Erdoğan, **“Batsın böyle gazetecilik”** dedi.

Gerçekten de ülkemizde gazeteci olmak, gazetecilik faaliyetlerinde bulunmak, gittikçe zorlaşmaya başladı.

Her şeyden önce, gazetecilik yapma iddiasında olan girişimcilerin, sadece **“medya”** alanında “girişimde” bulunmamış olmasından ötürü, sahip oldukları gazete(ler)de istihdam ettikleri gazetecileri, patronlarının gazetecilik dışındaki işlerinden ötürü zorunlu bir otokontrole zorlamakta.

Gazeteciler, meslektaşları tarafından hedef gösterilmekte. Hatta, bazen yeri geliyor, kendilerine ayrılan köşelerden, kendileri gibi köşeyazarlarını, günlerce haksız eleştiriye tâbi tutan yazılar kaleme alıyorlar.

Klişe veya klasik olagelmiş bir laf vardır, medyanın/gazeteciliğin, yasama/yürütme/yargı erklerinden sonra, **“dördüncü kuvvet”** fonksiyonunu yerine getirdiği...

Demokrasi açısından, demokratik bir rejim açısından siyasî partiler nasıl ki, demokratik yaşamın vazgeçilmez unsuru ise, gazete/gazetecilik faaliyetleri de, açık ve şeffaf bir toplum teşkili ve bunun devamı için **“elzendir”**...

Yine, nasıl ki bir ülkede demokratik bir parlamenter rejimden bahsedebilmek için, **“muhalefet”** unsurundan da bahsetmek gerekiyorsa...

Bir ülkede ifade özgürlüğünden...

Bilgilenme ve bilinçlenme hakkından da “dem vurabilmek” için, sanırım bağımsız ve özgür basından bahsetmek gerekir.

Türkiye’de, tam anlamıyla **“özgür”** ve **“bağımsız”** basın platformundan söz etmek pek olanaklı değil.

Her şeyden önce, basın kuruluşlarının çoğunluğu, kendilerini zorunlu bir otokontrole zorluyor veya bu kuruluşların sahibi, istihdam ettikleri gazeteciler üzerinde **“dolaylı”** ya da **“doğrudan”** baskı oluşturarak, özgürce fikirlerini açıklamalarına/yazmalarına/yaymalarına, piyasa ekonomisinin gerekleri yüzünden **“yeterince fırsat”** tanımıyorlar.

Bu bağlamda, sözcü gazetesi yazarı Sayın **Emin Çölaşan**’ın, hürriyet gazetesinden kovulduktan sonra yazdığı kitaba bakılabilir.

Belki de iktidarın veya iktidar gücünü elinde bulunduranların doğasında, kendisinden yana olabilecek bir basın anlayışını savunabileceğini dillendirebiliriz...

Belki de ayarlı basın odaklarının teşekkülü yönünde, iktidarın bizzat girişimlerde bulanabileceğini de ileri sürebiliriz...

Yalnız, demokratik bir rejimde, basın özgürlüğü, bence siyasî iktidarlarca da savunulmak durumundadır.

Eğer; ileri demokrasi lafını yerine geldiğinde ağızdan düşürmüyorsan, düşünce özgürlüğünün tarafında olduğunu ve fikir üretiminin ve yayımının yerli-yersiz kanun/yasaklama mevzusuna bahis olmaması gerektiğini ileri sürüyorsan...

Denge denen kavrama da özen göstermen gerekir.

Türkiye’de gerçekten de gazetecilik, zorlaşmaya başladı.

Aslına bakarsanız, gazetecilik de zor bir meslek.

Sabah gazetesi başyazarı Sayın Mehmet Barlas, yazılarında yeri geldiğinde, **“siyaset mesleğinin”** ne kadar zor bir uğraş olduğuna değinir durur...

Şu memleket manzarasında...

Gazetecilik, çok mu kolay bir uğraş?

Anayasa metninde bile güvenceye alınan gazetecilik, cari hükümetlerin hoşuna gitmeyen gazetecilik faaliyetlerinde bulunduğu anda, şıptan “tu kaka” ilan edilen en birinci alan olabilmekte.

Türkiye’de gazetecilik faaliyetleri öyle bir psikolojik durumda icra edilmekte ki, gazeteci diğer gazeteciye “nasıl gazetecilik” yapılacağı yönünde **“akıl vermekte”**; öte yandan politikacılar/siyasî idareciler de, basın kuruluşlarını kamuoyunda **“köpekten”** farksız bir yere koyabilmekteler...

Gazeteci nerede?

Gazetecilik nereye gidiyor?

Erhan SALMAN

erhan.salman@politikadergisi.com [2]

Yorumlar

- [Medya](#) [3]
- [İç Siyasa](#) [4]

Kaynak URL (25/04/2024 - 10:24 tarihinde yazdırıldı):

<https://politikadergisi.com/makale/gazeteci-nerede-gazetecilik-nereye-gidiyor>

Bağlantılar:

[1] <https://politikadergisi.com/pd-uye/erhan-salman>

[2] <mailto:erhan.salman@politikadergisi.com>

[3] <https://politikadergisi.com/category/icerik-kategorileri/medya>

[4] <https://politikadergisi.com/category/icerik-kategorileri/ic-siyasa>